

חיזור גורלי

מאת ג'יימס דירדן

הלהט כתיאטרון!

זוכה
פרס
ישראל

רביב
התיאטרון הלאומי

Based on the paramount pictures corporation motion picture

חיזור גורלי

מאת ג'יימס דירדון

מבוסס על הסרט "חיזור גורלי" של חברת פראמאונט

תרגום: עידו ריקלין
בימוי: משה קפטן
עיצוב תפאורה: ערן עצמון
תלבושות: אורן דר
מוסיקה: אורי וידיסלבסקי
עיצוב וידאו: גיא מרום
תנועה: שרון גל
עיצוב תאורה: מאיר אלון

משתתפים:
דן גאלאגר – אקי אבני
אלכס פורסט – אסנת פישמן
קייט גאלאגר, אשתו של דן – ריקי בליך
ג'ימי, חבר של דן – אורי הוכמן
ג'ואן, אמה של קייט – רזיה ישראלי
אלן, בתם של דן וקייט –
רומי אבירם/סשה בזרוקוב/יובל קרוצנצ'קי
מרתה, מזכירתו/סוכנת נדל"ן – הילה שלו
מפקח משנה בריידי – עמוס בוארון
שוטר – שפי מרציאנו
מלצר/שוטר/שליח פרחים – דורון עמית

מנהל הפקה: אבי גז
עוזרת בימאי: אורית גפן

תכניה: רות טון-מנדלסון ורמי סמו
צילומים בחזרות: ז'ראר אלון
אפקט הסיר הרוחת: "ליעד אפקטים"
עיצוב גרפי: נוטלסטודיו
עיצוב שער: פאר לין CREATIVE

המחזה

המותחן הארוטי הנודע, המבוסס על הסרט משנת 1987 שהפך לקלאסיקה. המחזה מגולל סיפור על אובססיה וחוסר יכולת לקבל דחיה ועוסק בשאלה כיצד התפתות חד פעמית בבר, מנפצת את כל עולמו של עו"ד ניו יורקי מצליח ואת חיי משפחתו. לאחר בילוי סוף שבוע סוער עם אלכס, צעירה מסתורית ומושכת, מאמין דן שיוכל להניח את הפרשה מאחוריו ולחזור לחיק משפחתו החמים, אך אלכס מסרבת לקבל התעלמות, היא שבה וחודרת אל חייו ברגעים הבלתי צפויים ביותר, מערבת את בני משפחתו וכל זאת תוך שילוב של קסם אישי כובש ואישיות הרסנית.

הצגה ראשונה: 6 בספטמבר, 2014, אולם מסקין
משך הצגה: שעה ו-45 דקות, ללא הפסקה

Fatal Attraction

By James Dearden

Based On The Paramount Pictures Corporation Motion Picture

Translated by **Ido Ricklin**
Directed by **Moshe Kepten**
Set Designed by **Eran Atzmon**
Costumes by **Oren Dar**
Music by **Ori Widislavski**
Video by **Guy Marom**
Movement: **Sharon Gal**
Lighting Designed by **Meir Alon**

The Cast:

Dan Gallagher - **Aki Avni**
Alex Forest - **Osnat Fishman**
Kate Gallagher, Dan's Wife - **Ricki Blich**
Jimi, His Friend - **Uri Hochman**
Joan, Kate's Mother - **Razia Israeli**
Ellen, Dan and Kate's Daughter - **Romi Aviram/Sasha Bezrovkov/Yuval Krochnitzki**
Martha, his secretary / Real estate agent - **Hila Shalev**
Deputy Inspector Bradey - **Amos Buaron**
Policeman - **Sheffi Marziano**
Waiter/Policeman/Flower courier - **Doron Amit**

Production Manager: **Avi Gez**
Assistant Director: **Orit Geffen**

Program Editors:
Ruth Tonn Mendelson, Rami Semo
Photographer: **Gerard Allon**
Graphic Design: **Nutelstudio**

Opening: 6 September, 2014, The Meskin Theatre
Length: 1 Hour 45 Minutes, with no interval

The Play

The famous story of obsession and revenge explores how a chance meeting in a bar and a casual encounter quickly becomes a living nightmare for Dan Gallagher, a successful New York lawyer, and his young family. After spending one weekend with the gorgeous Alex Forrest, he assumes he can just walk away, but Alex is a woman who refuses to be ignored. She pursues Dan and his family with terrifying consequences. Adapted from the original screenplay by James Dearden, based on the 1987 film.

ג'יימס דירדן (במאי/סריטאי)

- 2014 - מחזה של 'חזון גורלי' רוברט פוקס בע"מ
- 2012 - תסריט "Belle de Seigneur"
- 1999 - תסריט "O Jerusalem" - Seven Arts
- 1999 - תסריט, הפקה ובימוי - "Rogue Trader" (באורך מלא), סרטי גראנדה, מירמקס.
- 1996 - עבודה על התסריט ההוליוודי "The Saint"
- 1991 - תסריט ובימוי - "A Kiss Before Dying" (באורך מלא), אולפני יוניברסל.
- 1988 - תסריט ובימוי - "Pascali's Island" (באורך מלא), סרטי אווניו / ערוץ 4.
- המועמד של בריטניה לפרס נוצת הזהב בפסטיבל קאן 1988.
- 1986 - תסריט "חזון גורלי" (באורך מלא, מבוסס על סרטו הקצר "Diversion"). אולפני פארמאונט.
- מועמד לפרס האוסקר על התסריט הטוב ביותר.
- 1983 - תסריט ובימוי - "The Cold Room" (באורך מלא), פרמיירה של סרטי HBO.
- זוכה פרס השופטים, Avoriaz Film Festival.
- 1979 - תסריט, הפקה ובימוי - "Diversion" (20 דקות), סרטי GTO.
- זוכה לוחית הזהב, פסטיבל הסרטים של שיקאגו.
- 1978 - תסריט, הפקה ובימוי - "Panic" (20 דקות), סרטי פארמאונט.
- תעודת הוקרה, פסטיבל הסרטים של שיקאגו.
- 1977 - תסריט, הפקה ובימוי - "The Contraption" (8 דקות), סרטי GTO.
- זוכה דב הזהב לסרט הקצר, פסטיבל הסרטים של ברלין 1978.

המחזה "חזון גורלי", הינו תוצר של תהליך יצירה ארוך. הוא התחיל כסרט קצר בשם "הסחת דעת" (Diversion) שכתבתי וביימתי בשנת 1979, עבור לורנס מירס מ-GTO Films. באותה תקופה, סרטים בריטיים זכו לסבסוד צנוע, לכן המטרה הייתה להפיק סרט קצר שיוקן כסרט שני (Double feature), לצד סרט אמריקאי באורך מלא בשם "Goldengirl". הסרט סיפר את סיפורה של ספורטאית אמריקאית הזוכה במספר מדליות באולימפיאדת מוסקבה. למרבה הצער, ארה"ב החרימה את המשחקים האולימפיים ו-"Goldengirl" מעולם לא הוקרן. כעבור מספר שנים, אני מוצא את עצמי בחדר במלון Connaught עם המפיק סטנלי ג'פה שנפגש באותה עת עם קולנוענים מבטיחים בתחילת דרכם. הוא שואל האם ניתן לראות עבודות שלי ואני מראה לו את "Diversion". לתדהמתי, מספר שבועות לאחר מכן אני מקבל ממנו שיחת טלפון שבה נאמר לי שהוא ושרי לנסינג, שותפתו, צפו בסרט ואהבו אותו מאוד. למעשה, הם רוצים לשכור את שירותי כדי לכתוב תסריט באורך מלא שיתרחש בבריטניה. תחילה, אני מהסס לחזור לחומרים מהעבר, אבל במהרה מסכים וכך מקבל את השכר ההוליוודי הראשון שלי.

תהליך הפיתוח ההוליוודי היה ארוך, איטי ושוחק. האולפנים, שאוהבים דמויות ראשיות הרואיות, נחושות ומעוררות אמפתיה, סרבו לקבל דמויות אמביוולנטיות. העובדה שדן גאלאגר (מייקל דגלאס), הדמות הראשית, בוגד באשתו, שברה את רוב החוקים המקובלים. "איך נוכל לתמוך בבחור כזה?", שאלו בעלי האולפנים. ואז, כמעט מבלי להרגיש, מטיוטה לטיוטה, האשמה מוסטת בהדרגה מדן לאלכס (גלן קלוז), 'האישה האחרת'. וכך, למרות הלחצים, נאחזנו אני והמפיקים בסרט שכולנו רצינו לעשות. למזלי, סטנלי ג'פה ושרי לנסינג היו בעלי השפעה רבה באולפני Paramount וכשבמאי כמו אדריאן לין מוסר מותחן מורט עצבים המבוים בגאוויות, כולם מרוצים, כולל האולפנים. לאחר מכן, הגיעו הקרנות המבחן, שבשעתו היו רעיון חדש יחסית, מהן חששנו במיוחד. השאלונים הראו שלמרות שהקהל אוהב את הסרט, הוא מתעב את סופו. אם נקרין את הסרט כמו שהוא, נזכה במקרה הטוב להצלחה צנועה. אם נשנה את הסוף, זה יהיה שובר-קופות ענק. בקושי רב, אני כותב סוף חדש שבו מופיעה הסצנה הידועה לשמצה - אלכס, נורית למוות על ידי אשתו של דן (אן ארצ'ר). הסקרים צדקו, הסוף החדש הוביל להיט ענק ובשבוע הראשון להקרנה, הוא מוזכר בשערים של ה"טיים" וה"ניוזוויק". הסרט גם עורר לא מעט מחלוקות ויש אפילו שראו בו משל על מחלת האיידס. למרות ההצלחה והשבחים, כמו גם הפולמוס שנוצר סביבו, אני ממשיך לערוך, בכפיות טובה מסוימת, לסרט שיכול היה להיות...

כמעט רבע מאה לאחר מכן, כש"חזון גורלי" והסערה שבעקבותיו הם כבר זיכרון רחוק, פונה אליי חבר שחקן ששואל אותי האם אי פעם שקלתי לשכתב את התסריט למחזה. התשובה המידית הייתה 'לא'. אך ככל שחשבתי על הרעיון, הבנתי שזאת יכולה להיות הזדמנות נפלאה לחזור לקונספציה הראשונית שלי על הדמויות, על מנת להעמיד דברים על דיוקם. מפני שלמרות שאלכס היא ללא ספק, על גבול הפסיכוזה, היא גם דמות טראגית: אשה רווקה, שהותשה ונשחקה

על ידי סדרה של אכזבות בחיי האהבה ועל ידי החיים הברוטליים והקריירה התובענית בעיר הגדולה. לכן, בעודי נשאר נאמן לעלילת הסיפור, בחרתי להציג מחדש את האמביוולנטיות המופיעה בטיטות הקודמות שלי ובסרט הקצר המקורי, שבהם לכל דמות יש נקודת מבט. איש אינו צודק לחלוטין ואיש אינו טועה לחלוטין. כך, אני מקווה, נוצרה יצירה שלמה ומורכבת יותר, השומרת על קשר קרוב עם הסרט, אך בה בעת יש לה ישות נפרדת משל עצמה.

כשאני מתבונן בטרבור נאן המביים את השחקנים על הבמה בלונדון, אני תוהה: האם אלכס היא פסיכוטית גבולית? מי יודע, אולי אני הכי פחות מכולם. האם לא התגלגלה למצבה בעקבות שורה של אהבות נכזבות? האהבה, לפחות בתחילתה, היא מין טירוף. אנחנו אומרים שאנחנו "אוהבים בטירוף" מבלי להתכוון לכך, אבל הביטוי הצרפתי amour fou (אהבה מטורפת) קולע יותר. בסופו של דבר, האם משנה באיזו תווית אנחנו מתייגים אותה? אני יודע שגלן ניסתה להרחיק את עצמה מהסרט, מחשש שהוא מקל בסוגיות של בריאות הנפש. ובכן, בכל הכבוד, לדעתי היא טועה. אלכס היא לא דמות מטורפת. היא דמות בודדה ונואשת.

בסוף שנות ה-80 התערבלו בדיון הציבורי זרמים רבים ושונים: האידיאלים המתפרקים של שנות ה-60, התפרצות מחלת האיידס, תגובת הנגד של הרוב המוסרי. לראשונה מאז המצאת הגלולה, סקס נחשב שוב לדבר מסוכן. הזמנים השתנו, אבל אני כבר שומע את השחזת הסכינים. כל מה שאני יכול לומר הוא שהסיפור הוא אחד העתיקים בעולם. זה קרה בתנ"ך - המלך דוד, למשל, שנהרס בעקבות פרשת בת שבע; זה קרה במיתולוגיה היוונית; זה קרה בתקופת הפרעונים; זה ודאי יקרה גם כשכולנו נחיה במאדים. אילו היה לי דולר על כל פעם שגבר ניגש אלי ואמר לי, ספק מתבדח ספק רציני: "תודה רבה לך באמת, בשם כל הגברים הנשואים שהרסת להם הכל!". אבל למרות הטענות ש"חזון גורלי" ישנה את התנהגות הגברים, אני בספק שזה קרה, ואם זה קרה זה לא החזיק מעמד זמן רב, בהתחשב בכך שהדבר היחיד שמשנתנה לאט מאוד ומעט מאוד הוא טבע האדם.

לעתים קרובות שואלים אותי אם אני מתחרט על הסרט, או לפחות על איך שהוא תיאר נשות קריירה רווקות. כן, אני מצטער שהיו אנשים שנפגעו מהסרט. האם אני מצטער על העובדה שצופים צעקו למסך "תהרגי את הכלבה!"? בטח. אבל לדעתי זה מעיד על הקהל יותר מאשר על הסרט. האם "חזון גורלי" הסיג לאחור את הפמיניזם ואת נשות הקריירה? אני סבור שלא, בכנות. לדעתי, הוא עודד דיון מעמיק שהפמיניזם יצא ממנו, אם בכלל, חזק הרבה יותר. היום יש הרבה יותר נשים שמצליחות בקריירות שאפתניות, לא?

אני חושב שהסרט הוא כמו מבחן הרורשאך החביב על הפסיכולוגים, שבו אנחנו מוזמנים לפרש כתם דיו. אנשים, בייחוד אנשים שדוגלים בלהט בעניין זה או אחר, תמיד יראו מה שהם רוצים לראות, אפילו שלא במודע - ימצאו משמעות גם כשאין משמעות, יראו עלבון במקום שאין כוונה להעליב. תשובתי היא אפוא ש"חזון גורלי" הוא בסופו של דבר רק סיפור, וסיפור פשוט למדי.

מייקל דגלאס מראיין את גלן קלוז על השתתפותם בסרט "חיזור גורלי"

מייקל: כשקראת את התסריט, יכולת לנחש שהסרט הקטן שלנו יהפוך לכזאת תופעה?

גלן: קראתי את התסריט בנשימה אחת, הייתי כל כך מרוכזת בו. איזשהו קור נשב ממנו. וכשיסיימתי אותו, הרגשתי כיצד חום הגוף שלי משתנה. הדבר היחיד שהפריע לי היה הארנב.

מייקל: זה עדיין מטריד אותך?

גלן: אני חושבת שעם האקט הזה הלכנו קצת רחוק מדי.

מייקל: היו לך חששות לגלם דמות כל כך אכזרית?

גלן: אף פעם לא חשבתי כך על אלכס. עשיתי מחקר ממושך על הדמות, ממושך הרבה יותר מכל תחקיר אחר שעשיתי על הדמויות שגילמתי. התייעצתי עם פסיכולוגים, גם עם שלי, ונאמר לי שמעשיה של אלכס יכולים להתקיים במציאות. עדיין, אני רואה בה דמות כואבת שזקוקה לעזרה.

מייקל: בסרט היו לנו הרבה סצנות סקס ואפילו ניסינו להרוג אחד את השני. את חושבת שהאלמנטים האלה הפכו את התהליך למסובך וקשה בזמן הצילומים, יותר מכל סרט אחר שהשתתפת בו?

גלן: הרגשתי שאני נמצאת בסביבה מאוד בטוחה, ואתה הייתה פרטנר נפלא. האמנו שמדובר בסיפור יוצא דופן. אתה יודע, היו כמה סצנות, כמו סצנת המעלית, שבקשתי לפני הצילומים מאנשי ההפקה, קנקן מרגריטה. כנראה ששתיתי יותר מדי, משום שאתה נראית כל כך מאושר בסצנות האלה.

מייקל: (צוחק) אין לך מושג כמה שהייתי מאושר בסצנת האלה. אני בר מזל!

מייקל: את זוכרת שנכנסו יחד לאולם הקולנוע וראינו כיצד הקהל מגיב לסצנה שבה אלכס משספת את ידיה?

גלן: כן, זו הייתה סצנה גאונית. הקהל לא הבין מדוע יש דם על הפנים שלך. הם היו בהלם כשהבינו את הסיבה. ממש כמו דן, שהיה בהלם בעצמו כשהבין מה אלכס עוללה לעצמה.

מייקל: האם לדעתך התפקיד של אלכס גרם לסטיגמה כלפיך והשפיע על התפקידים הבאים שקבלת?

גלן: כן, משום שלא יודעים שאני יכולה להיות גם סקסית. אף פעם לא ביקשו ממני להיות סקסית בסרטים הבאים ששיחקת בהם.

מייקל: אני חושב שאנחנו צריכים לדבר על סוף הסרט.

גלן: כשהבנתי שההפקה רוצה לשנות את סוף הסרט ולהציג את אלכס כפסיכופתית, כעסתי מאוד. כפי שסיפרתי לך עשיתי מחקר מעמיק על הדמות ולדעתי הסוף החדש שינה לגמרי את אופייה של אלכס. למרות שישנם הרבה סודות בנוגע לדמות והקהל לא לגמרי יכול להבין את מכלול התנהגותה, היה לי קשה ונלחמתי בהפקה במשך שלושה שבועות.

מייקל: את בהחלט נלחמת!

גלן: נפגשנו הרבה בשלושת השבועות האלה. כעסתי מאוד.

מייקל: אבל היית כל כך טובה בסצנת הסיום שהצופים רצו לראות אותך מתה. הם ציפו שמישהו יניח את ידיו על צווארך ויחנוק אותך.

מתוך תכנית הטלוויזיה "אופרה", 2010

השחקנית גלן קלוז על תפקידה בסרט

ל קיבלתי היום את התפקיד של אלכס פורסט, נקודת המבט שלי על הדמות הייתה שונה לחלוטין. תוך כדי התחקיר שעשיתי על הדמות, שוחחתי עם שני פסיכיאטרים ובשום שלב לא הוזכרה הפרעה נפשית או אפילו האפשרות להפרעה כזאת. בתור אדם שאוהב חיות, אחת השאלות שהצבתי בפניהם הייתה האם אדם יכול להגיע למצב שבו הוא מבשל ארנב? תשובתם הייתה חד משמעית, כן! למרות זאת, אחת המסקנות שעלו מהתחקיר שערכתי, הייתה שאלכס אינה פסיכופתית, לכן הרגשתי שאני ממש בוגדת בה ברגע שהניחו בידה סכין. במשך שלושה שבועות התלבטתי האם אני מוכנה לשנות את הסיום המקורי של הסרט ובסופו של דבר הסכמתי. המפיקים רצו לספק את רצון הקהל ולגרום לו לתחושת קתרזיס, לראות איך רוצחים את הדמות הרעה, שייקספיר עשה זאת, היוונים עשו זאת, וגם אנחנו. אפשרנו לצופים לראות את הדם של אלכס וזה בהחלט סיפק את רצון המפיקים ורצון הקהל. בדיעבד, מסתבר שאנשי מקצוע מתחום הפסיכולוגיה שצפו בסרט בזמן אמת, טענו כי דמותה של אלכס נמצאת במצב אובססיבי האופייני למחלת הנפש הקרויה "Erotomania", שהאדם הסובל ממנה נמצא תחת הרושם השגוי לפיו אדם אחר מאוהב בו. לדעתי שחקנים נושאים באחריות מוסרית ולכן מוטלת עליהם החובה להסביר את המורכבות הכרוכה במחלת נפש ולא להציג אותה כסיבה שטחית להתנהגות מופרעת ואלימה, כפי שקורה בסרטים רבים, ביניהם "חיזור גורלי". שניים מבני משפחתי, אחותי והאחיין שלי, סבלו ממחלות נפש, כך שבמשך השנים למדתי להכיר מקרוב את התחום, הרגישויות והסטיגמות הכרוכות בו. רוב האנשים הסובלים ממחלת נפש אינם אלימים, ורוב האנשים שמבצעים פשעים אלימים אינם מאובחנים כסובלים ממחלות נפש. התפיסות הללו שגויות ואין זה מוסרי להמשיך ולהציג כך את פני הדברים. כיום, זה היה הדבר הראשון שהייתי חושבת עליו. מבחינתי אלכס הרבה יותר מורכבת ואני לא מחשיבה אותה כדמות אלימה. אומרים שגילמתי רשימה ארוכה של דמויות רעות ואלימות, מבחינתי הדמות הרעה היחידה שגילמתי הייתה קרואלה דה ויל.

גלן קלוז 2013

מתוך הסרט "חיזור גורלי", 1987

Bunny Boiler

"Bring the dog, I love animals... I'm a great cook."

סצנת בישול הארנב, שהפכה במשך השנים לאחת הזכורות ביותר בסרט "חיזור גורלי", הולידה את מטבע הלשון Bunny boiler – נשים כפייתיות ומסוכנות, הרודפות אחר מאהב שדוחה אותן. לא ידוע מי טבע אותו לראשונה, אך בעיתונות הכתובה, הייתה זו כוכבת הסרט, גלן קלוז בראיון שהעניקה למגזין Ladies' Home Journal בשנת 1990, בו צוטטה: "There's nothing like portraying a psychopathic bunny-boiler to boost one's self-esteem". כשהביטוי נכנס לשימוש לראשונה, הוא התייחס לנשים שאינן מצליחות לשמור על הגיון בסימון של מערכות יחסים. מהר מאוד השימוש במושג התמתן, כך שמשתמשים בו לעיתים קרובות ובאירוניה לתיאור מצבים קיצוניים הרבה פחות.

"חיזור גורלי" כמשל למחלת האיידס

הסרט "חיזור גורלי" הוקרן בשנת 1987, שנה בה הוכרז רשמית הגיף תחת השם HIV, וגבה 41,027 קורבנות. אחת הפרשנויות לסרט הייתה, שהוא מהווה מטאפורה למחלת האיידס. אלכס, בגילומה של גלן קלז, היא אישה-מפלצת המתפקדת כמחלה המענישה את דן ואת משפחתו בשל ההפקרות המינית שלו. הסרט עוסק בפחד ממין וכמה נוראות יכולות להיות ההשלכות של פעילות מינית חסרת אחריות, וכן הוא מגנה אדם הפעיל מבחינה מינית באופן חסר אחריות. סצנות המין בסרט מהולות באימה, ומשכנעות את הצופה שלא קיים מין בטוח. בנוסף, "חיזור גורלי" הוא סרט המציג כמה נורא סקס יכול להיות. הנחה זו באה לידי ביטוי בסצנת הסקס המפורסמת בין דן לאלכס, המתחילה בכיור המטבח, בה עולה מתחת לפני השטח תחושה מבשרת רעות. דמותה של אלכס בתור סמל למחלה הופכת מורכבת יותר, כאשר היא מבקשת מן לקחת אחריות למעשיו. דרישה זו מגלמת מיזוג מוזר של עמדות שמרניות וליברליות כלפי מין. מצד אחד אלכס מסוגלת לקיים יחסי מין לשם הנאה ומצד שני לדרוש אחריות מהפרטנר החד פעמי עד כדי אובססיה. הקהל בשנת 1987 העדיף לצפות בנושאים המפחידים אותו, היכולים להתממש במציאות, במסגרת סרטי אימה או מדע בדיוני בלבד, באופן מטאפורי ולא מילולי: טעות אחד טיפשית יכולה לגרום לכך שתאבד את משפחתך ואם כבר סטון חד פעמי, מדוע לא לשים קונדום ולסכן את החיים?

מבוסס על המאמר "Fatal Attraction: AIDS Parable, Women, and Family" מאת עמנואל הלוי

אשה טובה מדי צפי סער

"חיזור גורלי" – מהסמלים הקולנועיים של "הבקלאש", תגובת-הנגד לפמיניזם – נחשב לאחד הסרטים שעוררו את הדיון הסוער ביותר בתולדות הקולנוע ועד היום משמש מושא למחקר סוציולוגי, פסיכולוגי, מגדרי וקולנועי. מה למדנו מהסרט הזה? שיש שני סוגי נשים: הביתית והמשפחתית הטובה, ולעומתה זו הבוחרת בקריירה במקום במשפחה והיא לא רק לא-נשית אלא אף הורסת את הגבר ומשפחתו, ואחת דינה: השמדה. באופן מופתי משלב הסרט נקודת מבט גברית-שמרנית-ריאקציונרית על החיים, המשפחה, גברים ונשים – עם "המבט הגברי" השולט בקולנוע, כפי שאבחנו החוקרת לורה מאלווי. לא פחות ממאלף הוא תיאורו של התסריטאי, כיצד אילצו למעשה מפיקי הסרט את גלן קלז לשתף פעולה עם שינוי העלילה ועם הפיכתה של הדמות שגילמה למפלצת הרסנית. אי אפשר להתעלם מאלמנט הכפייה הברור בתיאור הזה, ולמצער הוא יכול להצטרף למסכת האינדוקטרינציה הסקסיסטית שנדמה כי מרכיבה כל פרט מהסרט הזה. קלז אמרה בראיון בשנה שעברה כי היא מתחרטת על האופן שבו גילמה את הדמות וכיום הייתה עושה זאת אחרת לגמרי. במחקרה על הטרדה מאיימת כותבת ד"ר אורית קמיר כי הסיפור התרבותי של התנהגות זו מלווה את התרבות המערבית משחר ימיה. אחד מדפוסיו, זה המציג מעין לילית העוקבת אחר גברים ואורבת להם, מקשר את ההתנהגות הכפייתית עם נשיות מינית, חכמה ואסרטיבית – אך חריגה, שולית, "סוטה". הסרט "חיזור גורלי" הוא בעיניה דוגמה מודרנית מובהקת לכך. למרות האימה המתוארת ב"חיזור גורלי", מרבית ההטרדה המאיימת ננקטת מצד גברים כלפי נשים (כ-75% לפי הערכות). על פי קמיר, את ההטרדה המאיימת, כמו את ההטרדה המינית, יש לראות בהקשר הרחב של יחסי הכפיפות של נשים לגברים: היא אינה מתקיימת רק במסגרת ה"יחסים" בין גבר ספציפי לאשה ספציפית אלא גם בין המין הגברי למין הנשי; זו הכרזה על יחסי כוחות ומיקום בהיררכיה החברתית. כמעט אפשר לחשוש, ש"חיזור גורלי" לא היה ריאקציה לתנועה לשחרור האישה אלא מזימה חתרנית שלה דווקא: הוא כל כך פשטני בהצגת המשפחה הגרעינית שיש לקדש ולעומתה האישה-המכשפה, והמניפולציות בו כל כך ברורות, שנדמה כי נוצר לשמש מקרה מבחן לביקורת פמיניסטית. ובכל מקרה, סביר שאם אמנם אלכס, מבשלת-הארנבים הרעה, הייתה פמיניסטית כפי שנרמז, היא לא הייתה מבזבזת את זמנה על מרדף אחרי הגבר הנשוי הפאטטי שמגלם מייקל דאגלס.

עיתון "הארץ". 8.04.2014.
© כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון "הארץ" בע"מ

"כיוון שנבראה חיה – נברא שטן עמה" (בראשית רבה י"ז) ההסבר לליקוי בסדר עולמנו תלה, מאז ומעולם את האחריות בנשים. כידוע כל הבלגן בעולם החל מרגע שהאישה הראשונה – חיה או פנדורה – הפכה על פיהם את סדרי העולם. מוטיב האישה המפתה את הגבר ומביאה לאובדנו, מופיע במיתולוגיות השונות וביצירות הספרות והאמנות כאזרה. אזהרה מפני הליכת שולל אחרי האישה. הפיצול וההפרדה שבין גברים ונשים, שנקבע בסיפורי הבריאה של הדתות השונות, יש בו אינטרס מובהק לשימור מעמדו וכוח שלטונו של הגבר. השיוך לשני מינים, קבע כי האישה שונה מהגבר. ההסברים לסיבת השוני ומהותו נרקמו במהלך הדורות. כך למשל נקבע על ידי המיתוס המקראי כי מוצא המינים, הוא בצלע שנלקחה מאדם. כלומר, האישה אינה אלא איבר חסר בגוף הגבר. אובדן הצלע והשבתה לבעליה בדמות אשתו, הובנו בדרך כלל כמיתוס אטיולוגי, שעניינו השלמה בין המינים. מנקודת ראות זו מצוות החתונה היא מצוות השבת אבדה לבעליה.

נוס המפילה בפח

אפלטון שדיבר בשבחה של אהבת נערים, קבע שההולדה בגוף באה על חשבון ההולדה ברוח. מקביעתו נבע זיהויה של האישה עם המין והגוף, בניגוד לגבר שזוהה עם המחשבה והרוח. הזכר המערבי, העצים את כוחו גם באמצעות תיאוריות פסיכולוגיות (המסבר האדיפאלי, טוטם וטאבו ועוד). לכל אורך ההיסטוריה עוצבו דגמי התייחסות, לדומות ולשונות שבין גברים לנשים, והושתנו על מניפולציות הדדיות ושיתובד הזולת. בעוד הפאולוס מייצג כוח פטריארכלי, חוק וסדר, הנקבה עומדת בפניי חוסר האיבר וכוחו. עד סוף ימי הביניים מתוארת האישה כגבירה מעודנת ונכספת. היא זוהתה עם "מריה" והייתה לדמות מכובדת, מושא להערצה. הממסד הדתי טיפח את דימוי האישה לא רק כאם משפחה אלא גם כנזירה משכילה שבידיה הופקדו החינוך וקיום התרבות. מהמאה ה-15 ובעיקר במאה ה-16, נעשית ההתייחסות לאישה דו ערכית: האישה ממשיכה להיות מזוהה עם הפן הנשי של האלוהות, האימהות והפוריות אך מאידך החלה דמותה להקשר גם עם החטא, המוות, השטן והשכלות. במאות אלו ניתן למצוא תיאורים רבים של שוטה מאוהב השוכב לרגלי אישה/נוס עירומה, המפילה אותו בפח. נושא שלטון הנשים בגברים הוא חלק מרפרטואר של דימויים של עולם אשר סדריו התהפכו והשתבשו. המסר שהתקבל מדימויים אלו: הגבר צריך להיות שוטה אמייתי על מנת שיפותה על ידי אישה, ייפול ברשתה ויהיה נשלט בשל תאוותו.

פנדורה, לפבר, 1882

גרוש אדם וחיה מגן עדן, אלכסנדר קבנל, 1863

אנדומדה ופרסיאוס, מורו, 1869

חלום בלהות, ג'ון הנרי פיזול, 1781

המקור לכל חטא

ההתייחסות הדו ערכית לאישה מקבלת משנה תוקף במאה ה-19: מחד האישה הנחשקת, הבתולית והעדינה, זו הזקוקה לגבר שיגן עליה. מקור ההשראה לגבר ומענה לציפיותיו, זו שתקבל בסבלנות ובאהבה את תפקידה הביולוגי. ומאידך האישה החושנית, מנצלת גברים וטורפת אותם, זו שסוחפת את הגברים אל היצר ומביאה לאובדן כוחם האינטלקטואלי. שני טיפוסים הנשים מנוגדים זה לזה אך תואמים את אותה תמה. בהיות האישה רגשית ויצרנית, היא נוהגת באימפולסיות ובדרכים לא רציונאליות, לכן היא זקוקה להגנה ולהדרכה. הגבר מגן עליה מאנשים רעים, מדרקונים, אבל גם מפני עצמה. התשוקה, רגש טבעי בימינו, התקבלה אז כרגש רע ומפלצתי. אנשי הדת הטיפו כי היא מקור כל חטא, לראיה החטא הקדמון. מחלת הסיפיליס שהפילה קורבנות רבים באותם הימים, וממנה מתו בודלייר, מופסאן, מנה וגוגן, זוהתה עם הנשים. הייזמן ואיבסן רומזים בכתיבהם כי האישה מרעילה בחיצי אהבה לתוצאה – מוות, ויופי האישה – אליה. מכאן נוצר הקשר בין אהבה לתוצאה – מוות, ויופי האישה – למחלה. האישה המטביעה במיניותה והורסת את האינטלקט הגברי השתכללה והפכה להורסת פיזית, מביאה למוות ולאובדן סופי ולא רק מביאה את הגבר לידי אובדן הגיונו. האישה החופשייה שוב אינה נכבשת על ידי הגבר אלא כובשת אותו. זו אישה חדשה שאינה מתביישת בגופה אלא מקרינה חושניות ובטחון רב. דמות נשית המודעת למיניותה ולכוחה. היא לועגת לחוקים הישנים של המשחק הקוראים לה מופקרת והיא הקובעת כללים חדשים. היא לא מוכנה להתאבד כמו אנה קרנינה בשל צביעות ומחסור זמני באהבה.

בוגדנית, מסתורית ונוטה לרוע

בעקבות מהפכת המעמדות והמהפכה התעשייתית התעוררו הנשים מתרדמתן. גל של תנועות נשים קרא לשוויון זכויות ולשיפור מעמדן. האישה החלה נלחמת על זכויותיה, היא מרדה במסורת הרואה בה תלויה וזקוקה לגבר לשם קיומה. הגבר שעמד בפני תופעה שאינה מוכרת לו, אישה מתמרדת, קשר זאת למיתוס על טבעה של האישה – בוגדנית, מסתורית ונוטה לרוע. האמנות מחד מזהירה את הגברים מפני נשים המסרבות לציית אך מאידך מחזקת אותן. האישה כספינקס היא שילוב של יצר – החיה והאינטלקט. האישה החדשה מסוכנת מהאישה הרגילה כיוון שביכולתה לחשוב וברשותה כוחות חייתיים. האישה החדשה מסרבת להיות רכוש, היא השולטת במצבה. תיאור האישה הפטאלית הוא מגמתי, מטרתו להזהיר מפני כוחה של האישה. זו קריאה לגברים להישמר מפניה, ולדכא את כוחה ועצמאותה פן תפרוץ. הגבר שראה בנשיות חסר וחולשה, הצדיק חולשה זו ו"אימת" אותה באמצעות תיאוריות מגוחכות על החסך הנשי בשל איבר מין שונה, נבהל. האישה שהעזה להרים ראשה, הבהילה את הגבר שחשש מהשינוי. תגובתו הייתה אזהרה מפני האישה החדשה. את אזהרותיו ביסס בתורות ישנות ודעות ארכאיות תוך שהוא מאמת אותן עם מציאות התקופה או ניסיונו האישי. לא יפלא אפוא שדווקא בתקופה זו צץ מוטיב הרסני, מסתורי ומפחיד של האישה. "האדם החדש רצה להיות עצמו והאישה החדשה איימה לחיות את חייה שלה".

הדר שירן היא מרצה וחוקרת תרבות ואמנות

המודלים הנשיים והגבריים בעולם הפנטזיות של הקולנוע הם אחת הדרכים (היעילות) של החברה להבטיח, ששום שינוי לא יתחולל במעמד שני המינים; שנשים תישארנה חלשות, זקוקות, תלויות, רגישות, נסערות ולא יכולות, ושגברים ימשיכו לשלוט, לכבוש, להחזיק, לקבל החלטות, לעמוד בראש המשפחה, הארגון והחברה, להצטייר חזקים וכמובן, לא להפגין רגשות. העולם שנבנה בקולנוע, נשען על נורמות שלפיהן האישה נתפשת תמיד כנחותה. אין לה מקום במרכז, ואין לה מקום כאחדות אוטונומית משל עצמה. כל קיומה בא לה מיחסי התלות שהיא מקיימת ממקומה השולי עם המרכז. זהו עולם הבנוי על מערכת נורמות הרואה בגבר את השלמות, ובאישה – משרתת את אותה שלמות. תפקידה הבסיסי של האישה הינו מושא למבטו החודר של הגבר, מושא ההנאה המינית המציצנית של הגבר המתבונן. מבט חודר זה הופך את האישה לאובייקט בתצוגה, וממקם את האישה בשוליים, כאחרת. גופה מועמד לתצוגה מול מבטו החודר של הצופה, המצלמה, הבמאי ודמות הגבר בסרט. סוגיית המבט החודר הנשי, הפכה מרכזית בחקר הקולנוע, כשתיאורטיקניות פמנסטיות החלו לשאול עצמן איך ייתכן שהן כנשים נהנות מסרט שבו נחוות האישה באופן מובהק כחפץ המשמש להנאתו המינית של המתבונן. איך ייתכן שאישה תוכל להנות מסרט כגון "אישה יפה" (גארי מרשל 1990), סיפור פיגמליון מודרני שבמסגרתו עוברת האישה "אילוף" שנועד להכשירה למילוי צרכיו של הגבר הפטריארך. הסרטים בעבר היו עמוסים בגיבורים חסונים יפי תואר שרמנטיים ובנסיכות עדינות ומתינות. בימי הזהר של האולפנים הגדולים ובמיוחד בין שנות השלושים לשנות החמישים, היה מעמדן של הנשים בתעשיית הקולנוע שולי. לא היו נשים בתפקידי ניהול, ומבין אלפי סרטים שהופקו, רק מספר קטן מהם בויים ע"י נשים, ואף לא אחד הופק על ידן. גם האיגודים המקצועיים הפלו את הנשים לרעה והתירו רק למעטות להצטרף לשורותיהן. אמנם נשים היו פעילות בתחומי התסריטאות, העריכה והתלבושות, אבל רק בתחום המשחק עצמו זכו למעמד בכיר יחסית. אחרי הכל כבר אז היה ברור שאי אפשר להצליח כלכלית בסרט אם לא תהיינה נשים מול המצלמה. עד היום, רוב הנשים החזקות בהוליווד, הגיעו מתחום המשחק. ויחד עם זאת גם הכוכבות זכו לייחס של אזרחיות מדרגה שנייה. נשים קיבלו בדרך כלל משכורות קטנות מאלו של הגברים, נוהג שנשמר עד היום. לנשים היו תמיד קריירות קצרות מאלה של הגברים וזאת מכיוון שבגיל ארבעים, הן כבר נחשבו לזקנות מידי לגילום תפקידים ראשיים. גברים לעומת זאת כגון קרי גרנט, גרי קופר וג'ון ויין, המשיכו לגלם תפקידים ראשיים גם כשהגיעו לגיל שישים, ומולם נבחרו לשחק נשים צעירות מהם בעשרים או שלושים שנה, עובדה שהייתה בלתי אפשרית עבור נשים.

להקים משפחה ולגדל ילדים

ברבים מן הסרטים, הנשים מילאו את תפקיד "המעצור העלילתי", המעכב את הסיפור. דמויות הנשים התאפיינו בהיותן "האחרת" או "הזהר" בעולם הגברי. הן לא זכו לספר את סיפורן שלהן שכן הדימויים נשלטו ע"י הגברים. על פי רוב היחס אל נשים היה כאל חפצי מין. ערכן היה טמון בעיקר במראה ובסקסיות שלהן. תפקידן העיקרי היה לתמוך בגברים שלהם. רק לעיתים רחוקות הן זכו לנהל חיים מספקים משל עצמן. נישואין, משפחה וילדים היו המטרות העיקריות שלהן כמעט אף פעם ללא קריירה משמעותית. הנישואין תמיד הוצגו כבחירה הנכונה שבה היה על האישה להכריע בין הקריירה שלה לבין הגבר שלה ומשפחתה.

האישה תמיד הייתה כנועה ונמסה למראה אהובה. וכך אילזה (אינגריד ברגמן) מנסה בסצנה יפה מהסרט "קזבלנקה" (מייקל קורטיז, 1942), להוציא את אשרות היציאה מקזבלנקה מריק (המפרי בוגרט) באימוי אקדח, ומשהוא מתקרב אליה היא נשברת אל מול אהבתה אליו ומתנשקת איתו את אחת הנשיקות הזכורות ביותר בקולנוע. בתקופת מלחמת העולם השנייה, עקב הימצאות גברים רבים בחזית המלחמה, נאלצו נשים רבות לצאת לעבודה בעורף, כדי לפרנס את עצמן וכדי למלא את החלל שהשאירו הגברים בעורף. דבר זה היה חדש עבור הרבה נשים שעד אותה תקופה, רבות מהן לא ידעו לקרוא או לכתוב וכל תפקידן היה להיות בבית כרעיות, להקים משפחה ולגדל את הילדים. לאחר תום המלחמה, משחזרו הגברים לעורף, מצאו את הנשים עובדות במקומות שהשאירו, עצמאיות ומשוחררות, ומאיימות על מעמדם החברתי. כתוצאה מכך החלה מעין מלחמה בין המינים. הקולנוע התגייס למלחמה הזו, ודמויות האישה שהוצגו בסרטים תאמו את הגישה המסורתית לגבי מעמד האישה, תפקידה ומקומה.

קזבלנקה, 1942

הדוור מצלצל פעמיים, 1981

כחפץ בידי הגבר

סוף שנות השישים היו תקופה של תהפוכות פוליטיות חזקות ביותר בארה"ב ובמערב אירופה. הפמיניזם – הידוע גם בכינוי "התנועה לשחרור האישה" הייתה אחת האידאולוגיות המיליטנטיות שקמו באותה תקופה, מהפיכה שלא פסחה על הקולנוע. ויחד עם זאת לעוד הרבה שנים, המשיך הקולנוע ליצור סרטים בהן דמות האישה משמשת "כחפץ בידי הגבר" וגופה אינו עומד לרשותה. בסוף שנות ה-80 ובמהלך שנות ה-90 הופקו כמה סרטים שהשאירו את חותמם מבחינה ציבורית והעלו את מעמד האישה, גופה ומיניותה, חוסר עצמאותה ותלותה בגבר לדיון ציבורי נרחב. בסרט 'אישה יפה' (גארי מרשל, 1991) ריצ'ארד גיר וג'וליה רוברטס משחקים את סיפור סינדרלה. רוברטס בתפקיד זונה בפינת השדרה החמישית נקטפת לשבוע חוויית ומבשם במלון מספר אחת באמריקה, עם גיר הנושלת. רוברטס עוברת 'מהפך' בגרסה אמריקאית, שבו מלמדים את בת האשפתות לדבר, לאכול וללכת כמו אליטה חברתית, עד הרגע שבו גיר מחליט שהוא חייב להציל את הסינדרלה המשודרגת. הוא חוטף אותה לכלוב הזהב שלו במרומי הפנטהאוז בשדרה החמישית, משם תוכל תמיד להשקיף על אחיותיה העובדות, שלא זכו לפגוש את אחיו התאומים של גיר. גם בסרט המדובר "הצעה מגונה" (אדריאן לין, 1993), סצנה מפורסמת בה עומדים ג'ון ודייב (רוברטס ודפוד וודי הארלסטון) ומתדיינים באפשרות למסור ללילה אחד את דיאנה (דמי מור) לידי ג'ון תמורת מיליון דולר וכל זה כשהיא נמצאת בחדר.

זרה, מפחידה ומאיימת

לעומת זאת, קיימת גם דמות אישה האחרת, זרה, מפחידה ומאיימת, זאת שמשתמשת במיניותה בצורה הרסנית, הלוכדת את הגבר, וגורמת לו לצאת מדעתו, ובמקרים רבים הורסת את חייו. שחקן ידוע שנפל מספר פעמים ברשתן של נשים מסוכנות הינו מייקל דגלאס שבשנת 1987 מככב בסרט "חיזור גורלי" (אדריאן לין) יחד עם גלן קלזו. דגלאס הינו עו"ד נשוי עם ילדה הפוגש בכנס מקצועי עו"ד יפייפה המפתה אותו ללילה חד פעמי. לאחר אותו ערב הוא מנסה לחזור לחייו, אך היא אינה מוותרת עליו והופכת את חייו וחיי משפחתו לגיהנום. בסצנת השיא היא חודרת לביתו ולאחר שהיא מבשלת את ארנב המחמד שלו במטבח, היא מנסה לרצוח את אשתו. תופעת הניאוף עלתה לדיון ציבורי בארה"ב ולמשך תקופה נראה היה כי גברים ונשים כאחד, משכו את ידם מפלרטוטים מחוץ לחיי הנישואים. בסרט "חשיפה" (בארי לינסון, 1994) נפגש דגלאס בבוסית קשוחה המטרידה אותו מינית (דמי מור) ומשהוא מסרב לחיזוריה היא מנסה להרוס לו את הקריירה במקום עבודתו ולהפיל אותו בפשע. היו גם נשים שסובבו את ראשי הגברים שהתאהבו בהן, וגרמו להם לבצע פשעים כגון רציחת בעלה תמורת התחלוקת בדמי הביטוח (ג'סיקה לאנג וג'ק ניקולסון בסרט "הדוור מצלצל פעמיים" 1981) או שרון סטון בסרט "אינסטינקט בסיסי" (פול וורהובן, 1992) המפתה את מייקל דגלאס כשוטר, בסצנה חקירה בלתי נשכחת בה היא יושבת עם שמלה ללא תחתונים וכל זאת אל מול חמישה חוקרים שלא מצליחים להוריד או להסתיר ממנה את מבטיהם. לעומת זאת, בסרט "תלמה ולואיז" (1991), משמש הקולנוע כמעט כלי-נשק במאבק גלוי למען הכרה בזכות הנשים לשוויון וכבוד. בעקבות סרט זה ניתן היה להכיר ולדון בזרם הפמיניסטי שגיבש חזית אנטי-גברית רדיקלית, וקרא תיגר על ההגמוניה הגברית באמצעות הפניית האקדח שלה – עצמה כלפי עולם הגברים. מגמות סותרות בפוליטיקה המגדרית (שהן לפעמים בו-זמניות) באות לביטוי חריף בהשוואה בין "תלמה ולואיז" לבין "אשה יפה", השוואה המזמנת ביטוי הן לפמיניזם הרדיקלי והן לנסיגה ממנו בארה"ב. למרות התחושה הבלתי מוגדרת, ששיווי המשקל בין גברים לנשים בקולנוע מתאזן בעשור האחרון עדיין קשה להתלהב גם היום מן האופן שבו מוצגות ומיוצגות נשים בקולנוע. תהליך המסחור, ה"החפצה" (דהיינו, הפיכה לאובייקט והצגת המיניות כעיקר מהותה של דמות האישה) אינו נסוג, אלא מתגבר. גם אם ניתן לראות היום הרבה יותר דמויות של עורכות דין, מדעניות, חוקרות משטרה, עיתונאיות ומנהלות בכירות, עדיין עליהן "להיראות עשיר ולהסכים לחשוף מול המצלמה את שחנן אותן האלוהים או המנתח הפלסטי".

ניצן ארז הוא מרצה לקולנוע ותקשורת המונים. מתוך החוברת "אמנות הקולנוע", 2008.

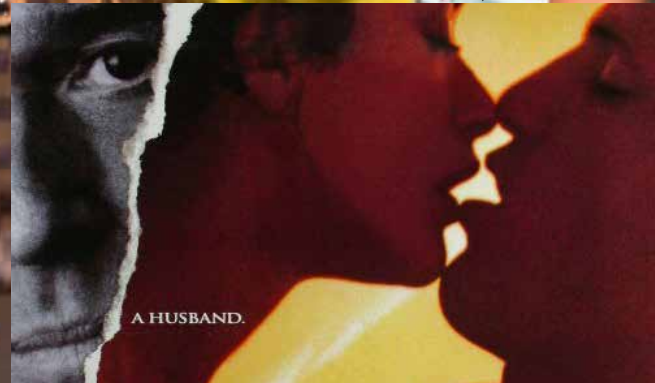

אישה יפה, 1990

הצעה מגונה, 1993

חשיפה, 1994

תלמה ולואיז 1991

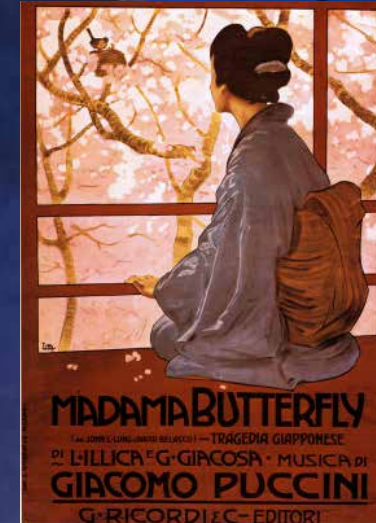

רצח פולה אליעז, אשתו של המשורר והמתרגם רפאל אליעז בידי המאהבת שלו, עליזה פאנו (ברוך), הסעיר את מדינת ישראל בשנות השישים. עליזה פאנו, סופרת ומחזאית צעירה, התוודעה למשורר רפאל אליעז לאחר שביקשה ממנו חוות דעת על מחזה שכתבה. היחסים בין השניים התהדקו, היא הרתה לו, אך הפילה. לאחר שנישאה לרופא פנימי, המשיכה את יחסיה עם אליעז, שסירב לבקשתה לעזוב את אשתו. פאנו החליטה להרוג את אשת מאהבה, ולאחר שנודע לה שהיא סובלת מהפרעות בקצב הלב, זייפה את חתימת בעלה ורכשה מספר בקבוקים של "פרודיגל", התרופה בה השתמשה פולה אליעז וששימוש בכמות גדולה שלה יכול לגרום להפסקת פעולת הלב ולמוות. ב-25 באוקטובר 1960 הגיעה פאנו לביתו של אליעז בחיפה. פולה, שהכירה אותה פתחה לה את הדלת. פאנו הכינה לה מיץ, נסכה לתוכו את ה"פרודיגל" ומיד לאחר מכן עזבה את הבית ונסעה לבית מלון בנצרת, שם בילתה את הלילה עם אליעז. פולה, ששתתה מן המיץ, החלה להקיא ומצבה התדרדר. היא הובהלה לבית החולים ולמחרת נפטרה. בית המשפט המחוזי קיבל את דעתו של ד"ר מאיר, מנהל בית החולים לחולי נפש ב"באר יעקב", כי עליזה פאנו מעורערת בנפשה וסובלת מניווירה חריפה, אך כללה להתגבר על דחפיה ההרסניים. פאנו, שנגזר עליה מאסר עולם, ישבה בכלא זמן קצר ולאחר מכן הועברה לאשפוז בבית החולים לחולי נפש בטלביה. היא שוחררה בספטמבר 1967, לאחר שזכתה לחנינה מהנשיא זלמן שזר. בשנת 1990 עזבה את הארץ.

אפקט הפרפר על האופרה "מאדאם בטרפליי"

בשנת 1900 צפה המלחין ג'אקומו פוצ'יני במחזה המבוסס על סיפור קצר מאת ג'ון לות'ר לונג, שעובד לבמה על ידי דיוויד בלאסקו, "מאדאם בטרפליי". פוצ'יני, שנשבה בסיפורה העצוב של צ'ו צ'ו סאן הנעזבת, החליט לחבר מוזיקה למחזה שראה, לפי הליברית של לואיג'י איליקה וג'וזפה ג'אקוזה, שהתבססו בנוסף על הרומן "Madame Chrysanthème" מאת פייר לוטי. פרנקלין פינקרטון, מלח בצי האמריקני, לאשה את צ'ו צ'ו סאן ("גברת פינקרטון, נוטש את צ'ו צ'ו סאן, אותה בטרפליי", אך מבטיח לה שישבו כעבור שלוש שנים שב פינקרטון עם מנשואיו לברפליי. בטרפליי, שחלומה חאראקירי באמצעות פגיונו של אביה, שאינו מסוגל לחיות בכבוד". פינקרטון בסערה לביתה של בטרפליי לבקש איחר את המועד. עלילת האופרה האמריקני ארתור גרוס, היא מבוססת התשעים המוקדמות של המאה ה-19 עלתה לראשונה על הבמה ב-17 סקאלה" שבמילאנו, זכתה להצלחה השנים המשיך פוצ'יני לערוך שינויים שונות לתיאטרון ולקולנוע. האופרה בביצוע מריה קאלאס. בסרט "חיזור בטרפליי, "Con onor muore" בסצינה בה מספר דן לאלכס זיכרון ילדות שלו שבו אביו לוקח אותו לצפות באופרה. בהמשך הסרט, כשדן עוזב את אלכס, היא מנסה להתאבד ובכך מגלמת בעצמה את תפקידה של "מאדאם בטרפליי".

עידו ריקלין (תרגום)

יליד ישראל, 1966. בוגר תלמה-ילין, ו-Central School of Speech and Drama, לונדון, 1990. כתב וביים את המחזות: "הלילה הקצר ביותר בשנה", "אובססיה", "פנטזיה" (ת. הספריה) "הרוזן ממונטה כריסטו", "הגיבן מנוטרדם" (ת. באר-שבע). מחזות ילדים: "אמיל והבלשים", "אורה הכפולה", "מומו", "הכיתה המעופפת", "הידיד בת ההרים" (ת. מדיטק). בין תרגומיו: "יתומים" (ת. הבימה), "שיחות לילה" (ת. גשר), "המסיבה", "כחול בוער", (ת. בית-ליסין), "הבוגר", "בנות עובדות" (ת. חיפה), "קין ועשו", "לא כולל שינה", "ברוקלין בוי", "דלתות נפתחות", "ילדים חורגים לאלוהים", "הכל בגן", "רק אתמול נולדה", "איזה יופי" (ת. באר שבע). בין עבודותיו כבמאי: "מחלת נעורים", "רוקדים בלונאסה", "השושנה המקועקעת" (ת. הבימה); "פילדלפיה אני בא", "פרלוד לנשיקה", "הפסנתר של ברטה", "המון רעש על לא כלום", "גלילאו", "הגיבן מנוטרדם", "רוחות" (ת. באר שבע); "היורשת" (ת. בית-ליסין); "עולמה של איימי", "יום במותה של ג'ו", "ציפור שחורה" (ת. הקאמרי); "כטוב בעיניכם" (ת. מדיטק/ת. בית ליסין); "חלום ליל קיץ" (התיאטרון הלאומי הגרמני, ויימאר); "אנה גלקתיה (תיאטרון עירוני דארמשטדט); "רומיאו ויוליה" (תיאטרון עירוני היידלברג), "שתיקתו של ברוך" (בית האופרה של בראונשווייג).

חשה קפטן (בימוי)

בוגר בהצטיינות של החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב. בין עבודותיו בתיאטרון: "זרעים של שתיקה" גבירתי הנאוה", "עובד בשביל שניים", "האמת", "פאנק רוק", "שם פרטי", "ינטל", "כנר על הגג", "בחורים טובים", "קומדיה של טעויות", "ארוחה עם אידיוט", "אם יש גן עדן", "רעל ותחרה", "כתם לידה", "אוליבר", "צלילי המוסיקה", "הכבש הששה עשר", "בת הים הקטנה", "היפה והחיה", "סיפורי נרניה". זוכה פרס הבמאי ע"ש יוסף מילוא לשנת 2008 עבור בימוי ההצגה "כנר על הגג". זוכה פרס הבמאי לשנת 2006 ב"פרס הבמה לילדים ולנוער" עבור בימוי ההצגה "שומבצל". זוכה פרס ליוצר המצטיין ע"ש השחקן שמעון פינקל לשנת 2013 עבור בימוי "גבירתי הנאוה". מנהל אמנותי בתיאטרון המדיטק לילדים ולנוער בשנים 2007-2010 ומנהל אמנותי של פסטיבל ישראל לשנים 2011-2013. נשוי לשחקנית מאיה מעוז ואב למיקה ואדם.

ערן עצמון (עיצוב תפאורה)

בוגר המסלול לעיצוב במה בסמינר הקיבוצים, 2006. בין עבודותיו: בת. הבימה: "לילה במאי", "ארוחה עם אידיוט", "אם יש גן עדן", "כמעט נורמלי", "רעל ותחרה", "החיייל האמיץ שווייק", "גבירתי הנאוה". בת. חיפה: "עץ אחרון בירושלים", "הר אדוני", "גזע". בת. בית ליסין: "ראודה", "אקווס", "הבנאליות של האהבה", "חלום של לילה בלב קיץ", "משחק ילדים", "מראה מעל הגשר", "ולנטינו", "אביב מתעורר", "מנדראגולה", "אמא מאוהבת", "אחים בדם", "שלושים ושלוש ואריאציות", "סוסים על כביש גהה", "משאלה אחת מימנה", "החברות הכי טובות", "המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה". בת. הספריה: "פיאף", "ריצ'ארד השלישי", "נדנדה בשניים", "סיפור הפרברים". בת. הקאמרי: "סאלח שבת", "מנהל הבית", "ריצ'ארד השני", "ריצ'ארד השלישי", "סיראנו דה ברז'רק", "הפושעים החדשים". בת. באר שבע: "פיאף", "נורה". בת. תמונע: "רומיאו ויוליה". במדיטק: "בגדי המלך החדשים", "מפצח האגוזים", "אורה הכפולה", "הקוסם מארץ עוץ". בפסטיבל עכו 2008: "מתחם התפודים" (זוכת פרס עיצוב תפאורה). בת. ערבי-עברי: "נשים זרות". בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "הרפתקה בקרקס" (זוכת פרס עיצוב תפאורה בפסטיבל חיפה). "קפוצ'ינו ברמאללה" (תיאטרונטו 2006).

אורן דר (תלבושות)

בוגר לימודי צילום ואומנות, סטייליסט ומעצב תלבושות לסרטים, טלוויזיה ופרסומות. בין עבודותיו: בתיאטרון: בת. הבימה: "החונת", "משוגעת", "לרקוד ולעוף", "גיבורים", "החולה היהודי". בת. בית ליסין: "היורשת", "מי מפחד מווירג'יניה וולף", "דולפינים", "תה", "האגם המזוהב", "סופ"ש עם תום", "החולה היהודי", "אהבה זה לא הכל", "היופי כן קובע", "כטוב בעיניכם", "האמת", "מדליה להארי", "שבטים", "סיפור ישן". בת. חיפה: "בנות עובדות", "הדודה של מנש", "כולם היו בני", "משהו למות בשבילי", "אמנות", "גזע". בת. הקאמרי: "לילה לא שקט", "יום במותה של ג'ו", "ציפור שחורה", "פרק ב'", "קיוזו", "אסיר בלב העיר". בת. הספריה: "מלחמת טרויה לא תפרוץ", "עקומים", "הלילה הקצר ביותר", "ענבי זעם". בת. באר שבע: "איך למדתי לנהוג", "לא כולל שינה", "מהומה רבה", "הרוזן ממונטה כריסטו" (על עבודתו זו היה מועמד לפרס התיאטרון על עיצוב תלבושות). בקולנוע: "הבועה", פרוייקט וידאו דאנס ("בת שבע"). בטלוויזיה: "על קצות האצבעות". בין עבודותיו בפרסום: "קסטרו", "פלאפון", "בנק לאומי", "אורנג'", "גוטקס", "סופרפארם". כמו כן, עבד עבור חברות מסחריות ופרויקטים בסין, רוסיה ותורכיה.

אורי וידלסנטי (מוסיקה)

מלחין מוזיקה לתיאטרון, קולנוע ומחול מזה למעלה מעשרים שנה. במהלך השנים הלחין מוזיקה ליותר מ-200 הצגות תיאטרון, עשרות סרטי קולנוע וכ-20 ערבי מחול, שחלקם מבוססים במלואם על המוזיקה שלו. בין עבודותיו בארץ ובחו"ל - בתיאטרון: "הקמצן", "זרעים של שתיקה", "עת דודים", "איש חסיד היה", "הסוחר מוונציה", "כטוב בעיניכם", "ריצ'ארד השלישי", "יוליוס קיסר", "משרתם של שני אדונים", "מנדראגולה", "מראה מעל הגשר", "כריתת ראש", "יהוא", "מר חברבורות", "החילוני האחרון", "נוצות", "מפעל חייו", "חצוצרה בוואדי", "אקורדיונים", "גורדיש", "בויטרה", "השחקן", "עיר הנפט", "ריגוש", "נהג ציירת", "אהבה ממבט שלישי", "הופס והופלה", "המכשפה", "מבקר המדינה", "אונור", "התאונה", "פונדק הרוחות", "שש נשים מדברות על יופי", "הנסיגה ממוסקבה", "גוד ביי אפריקה", "אנדה", "ולנטינו", "לילה במאי", "אוגוסט", "מסילה לדמשק", "רוח'לה מתחתנת", "מכולת", "שיינדלה". בקולנוע: "שחור", "ארץ חדשה", "פיתוי", "You are rejected", "Between The sand and the sky", "אני ישנה וליבי ער", "גיא אוני", "The monarch of crystal falls". במחול: "דירת שני חדרים", "חמורים", "במערכות התשוקה", "תא", "דיו-כן", "peace of cake", "once upon a time", "רק גברים רוקדים" - ערב שלם שהוקדש ליצירותיו במרכז סוזן -דלל. משמש כבמאי בקבוצת הקרקס "קרקס-y", במסגרת זו הועלתה העבודה "קאראבינה", בפסטיבל עכו האחרון. הלחין את השיר "לדי חורף 73".

סוסדני איסיה (עיצוב וידאו)

סטודיו לעיצוב ואנימציה המתמחה ביצירת תוכן ויזואלי לאירועים ומופעים. הוקם ב 2006 ע"י גיא רומם - ממובילי תחום עיצוב התוכן להקרנה בארץ. החברה משלבת בין ידע טכנולוגי בכל סוגי מערכות ההקרנה, מעצבים מוכשרים וצוות קריאטיבי, היוצרים חוויה ויזואלית מכל קונספט שהוא. תחומי הפעילות של הסטודיו מגוונים - הופעות מוסיקה, אירועים עסקיים גדולים, אירועים ממלכתיים, ספיישלים טלוויזיוניים, מייצגים, התקנות וידאו ארט.

מאיר אלון (עיצוב תאורה)

מנהל מחלקת התאורה של תיאטרון הבימה. בין עבודותיו בתיאטרון הבימה: "שלוש נשים גבוהות", "מלחמת אחים", "סוניה מושקט", "קולות", "מכתב אהבה", "ואז התחבקנו", "מחילה", "נשיקת אשת העכביש", "אנשים קשים", "הבבונום חוזרים", "במלחמה כמו במלחמה", "עקב אכילס", "מרי לו", "אוהבים את אופל", "מאמי", "פרפרים הם חופשיים", "אוסקר ודודה רוזה", "אני והוא", "תשמ'ד", "זמן אמת", "העז או מי זאת סילביה", "רכוש נטוש", "תקופת הסתגלות", "מישהו שישמור עלי", "סונטת סתיו", "הנהג של מייס דייזי", "שעה יפה ליוגה", "משוגעת", "כל החיים לפני", "אוגוסט: מחוז אוסייג", "טיקוצ'ין", "הזוג המוזר", "בגידה", "הקומקום והמטאטא", "לילה במאי", "ארוחה עם אידיוט", "כי בנו בחרת", "סיגל", "אם יש גן עדן", "לא ביום ולא בלילה", "מלכת היופי של לינאן", "שרי המלחמה", "כמעט נורמלי", "רעל ותחרה", "איש חסיד היה" "משהו טוב", "ערי מדבר אחרות", "אם הבית", "החיייל האמיץ שווייק", "מיר'לה אפרת", "עת דודים", "הכיתה שלנו", "זרעים של שתיקה". כמו כן עיצב תאורה לתיאטרון בית ליסין, תיאטרון לילדים ולנוער, פסטיבל עכו, פסטיבלי תיאטרונטו.

אקי אבני (דן גאלאגו)

נולד גדל והתחנך ברחובות, משחק מגיל 12. סיים בהצטיינות את הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין והשתלם במשחק אצל איבונה צ'אבאק וברנארד הילר בארה"ב. לאחר לימודיו הצטרף לקבוצת התיאטרון של רינה ירושלמי והופיע עמה בתיאטרון השייקספירי המלכותי בלונדון עם "רומיאו ויוליה". בתיאטרון: "קברט", "בעל המופת", "פרוסט ניקסון", "לילה לא שקט", "מתנקשים", "סיפור הפרברים", "המפקח". בקולנוע: "מלח הארץ", "הבולשת חוקרת", "השיבה מהודו", "שחקנים", "ברקיע החמישי", "האור השחור". מצלם בימים אלה את הסרטים "הלב והעוגן", של מיכל בת אדם ו"ילדי הסתיו" של איתן גפני. השתתף בסדרות: "חטופים", "דום לב", "המכון", "אולי הפעם", "חסמבה דור 3", "יומני החופש הגדול". שיחק בסדרות ובסרטים אמריקאים רבים, ביניהם: "The Devided", "24", "Huff", "My "Moms New Boy Friend", "Standoff", "Djihad", "The". Unit", "Universal Jag", "Free Zone". הנחה תכניות טלוויזיה רבות, שעשועונים, תכניות בוקר וספיישלים. זכה בפרס אופיר על תפקידו בסרט "ההסדר", זכה בפרס "מסך הזהב" (שחקן הטוב ביותר בדרמת טלוויזיה) 3 פעמים על תפקידו כמ"פ עידו בסדרה "טירונות". אקי מבקש להקדיש את תפקידו זה לסבו, השחקן יעקב בן ארויה אשר פתח לו חלון לעולם המשחק ומגשים את חלום סבו להיות שחקן התיאטרון הלאומי הבימה.

אסנת פישמן (אלנס פורסט)

בוגרת בית-צבי, 1995. זוכת מלגת קרן תרבות אמריקה ישראל לשנים '93, '94, '95. בין תפקידיה: בתיאטרון הבימה: "קופסה שחורה" (אילנה), "חודש בכפר" (נטליה פטרוכנה), "מלחמה" (האם), "נמר חברבורות" (רוחמה), "החותנת" (מיקה), "חתונה מושלמת", משועת" (טומי), "החגיגה" (הלן), "השחקן" (אראקדינה), "מונוגמיה" (מיקי), "קוויאר ועדשים" (ולריה), "אם הבית" (בקי), "המאהב" (אסיה). בתיאטרון הקאמרי: "קומדיה של טעויות" (לוצ'יאנה), "הלילה ה-12" (אוליביה), "אדון וולף" (אסתר), "אלמה" (אלמה), "המורדים" (מרתה), "רצח" (הכלה), "המפקח בא" (שירה), "הרב קמע" (מיקי), דוניה רוסיטה הרוקה" (רוסיטה), "אקורדיונים" (דפנה). זוכת הפרס ע"ש השחקן רפאל קלצ'קין לשחקנית המצטיינת 2003.

ריקי נילן (קייט גאלאגו)

בוגרת סמינר הקיבוצים, 2002. בין תפקידיה: בתיאטרון הבימה: "האב" (ברטה), "הנאהבים והנעמיים" (אסתר'ל), "תשמ"ד" (עלמה), "החגיגה" (מטה), "חתונה מושלמת", "משועת" (טומי), "דור שלישי", "ארוחה עם אידיוט" (מרלן), "מונוגמיה" (מיה), "הדה גאבלר" (תיאה), "החיל האמין שווייק" (קאטי/אשה הונגריה). בתיאטרון הרצליה: "נשות פיקאסו" (מארי-תרז); בצוותא: "סוג'וד" (ריקי), "בא-לגן". בתיאטרון הקיבוץ: "אני כריסטיאן פ". בתיאטרון חיפה: "תופרים" (אבי). בתיאטרון תמונע: "קשר דם" (נערה), "חיי נישואים" (לוטי), "קאסדה". בקולנוע ובטלוויזיה: "עץ הדומים תפוס", "דמיונות", "הבן שלי", "בכורה", "אסתי המכוערת", "אפידורל", "קצרים", "לא הבטחתי לך", "אחת אפס אפס", "תפרים", "ריח פועלים". זוכת פרס "מסך הזהב" ופרס האקדמיה לטלוויזיה על תפקיד אסתי בן דוד בסדרה "אסתי המכוערת".

רינה ישראלי (ג'ואן)

בוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. הייתה חברה בקבוצת הפרויקט בהדרכת נולה צ'ילטון. בין תפקידיה: בתיאטרון הבימה: "אופרה בגרוש" (פולי), "נשי טרויה" (אנדדומכה), "סנג'ר" (מירה), "האוריסטיאה" (פלס אתינה). בתיאטרון חיפה: "אופניים לשנה" (קבוצת הפרויקט של נולה צ'ילטון), "נעים", "סורגים", "המלט" (גרטרוד), "צייד המכשפות" (טיטובה), "רומיאו ויוליה" (האומנת), "נשף המסכות", "איפיגניה באאוליס". בתיאטרון הקאמרי: "הזונה בגדלה מבבל", "כולם רוצים לחיות", "חוות החיות". אנסמבל עיתים: "המלך הולך למות". בתיאטרון החאן: "המרפסת". בתיאטרון הסימטה: "על סף פרישה". בצוותא: "לא משלמים יותר". תיאטרון באר שבע: "המלאך הכחול". הצגות יחיד: "כמו זיקית", "הדגניסט". בקולנוע: "בובה", "רשימת שינדלר", "סיפור שמתחיל בלוויה של נחש", "הגמל המעופף", "למלא את החלל", "אליס", "מתנת האש". בטלוויזיה: "זהו זה!", "מרחב ירקון", "פרנקו וספקטור", "חקירה פנימית", "בית המשאלות", "שטיסל".

אורי הוכמן (ג'יימי)

בוגר הסטודיו בהנהלת ניסן נתיב ובי"ס רימון. שירת בלהקת הנח"ל ובתיאטרון צה"ל. בין תפקידיו: בתיאטרון הבימה: "הממות יושב לידי", "כתר בראש" (אדוניה), "הקומיקאים" (בן קלארק), "רומנטיקה" (הסניגור), "אנה קרנינה" (סטיבה), "אלינג" (של ביארן), "אוגוסט מחוז אוסייג" (ביל), "ארוחה עם אדיוט" (רופא), "פוסט טראומה", "מוריס שימל" (עמוס פופ), "הסוחר מוונציה" (גובו הזקן/הדוכס/תובל), "ליזיסטרטה", "החייל האמיץ שווייק" (כומר). בתיאטרון הקאמרי: "הסוחר מוונציה" (לורנצו), "דבר מצחק קרה" (הרו), "שיינדלה" (יוסל), "פעורי פה" (הסריס), "אדון וולף" (זאבי), "קרום" (ברטולדו). בתיאטרון גשר: "הנהר" (ואסילי דאניליץ). בתיאטרון חיפה: "אירמה לה דוס" (רובר לה דאם). בתיאטרון החאן: "אנה גלקתיה" (אסיר), "הנסיכה איבון" (הנסיך פיליפ), "מילה של אהבה" (אחמד), "מלחמה על הבית", "בגידה". בתיאטרון טו: "געגועי לקסינג'ר". הצגות בידור: "אני עם אשתך גמרת", "פלפל אל חאפלה". בטלוויזיה: "לתפוס את השמיים" (קובי), "על קצות האצבעות" (מיכה), "טיקאוויר" (רוני), "תיק סגור" (צ'יקו), "אמא ו' (החוקר), "צימרים" (קובי), "החצר" (הרב שלוסר), "מיכאלה" (דניאל), "מה אתה סח" (עוזי), "הכל דבש" (הבמאי), "בית ספר" (דודו), "פרנקו וספקטור" (אבישי), "סימני שאלה" (עקיבא), "תמרות עשן" (אשד מוקד), "ניו יורק" (דוד גושן), "בית המשאלות" (ד"ר הוכשטטר), "שטיסל" (הרב פוקס), "הבורר" (מוטי קורץ), "עממיות" (דני רהב), "ג'וני ואבירי הגליל", "גאליס" (טיראן), "הקלמרים" (יואש). בקולנוע: "באמצע הסרט" (אשר), "הפיתוי" (שאל), "קצוות פרומים" (סשה), "רוק בקסבה" (סרן עוזי), "מחכים לסורוקין" (סורוקין), "ההיא שחוזרת הביתה" (דודו השכן), "בננות" (יו"ר רשות השידור), "ז'טס מון אמור" (גדי), "הנוער" (מיקי). בימוי: בצוותא: "הקרפדים", "סמולרצ'יק", "שטויות", "פקידים", "ראיון עבודה" (פרס ראשון בפסטיבל תיאטרון קצר). בפסטיבל עכו 2006: "הזירה". תיאטרון טו 2006: "עד אפס מקום" (ציון לשבח). פסטיבל הצגות ילדים בחיפה 2006: "סברס" (מקום ראשון). זוכה פרס רוזנבלום לשנת 1999.

הילה שלו (מרתה / סוכנת נד"ן)

בוגרת הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין 2012. בין תפקידיה: בתיאטרון הבימה: "השבעה" (שדה/ מפעילת בובת ילד), "המאהב" (דאפי), "מסע הדוד מקס" (ת. חיפה), "שרוליק" (סל"ה בשיתוף ת. הקאמרי). "כטוב בעיניכם" (ת. המדיטק בשיתוף ת. בית ליסין), "מומו" (ת. המדיטק).

עמוס בוארון (מפקח תשנה ברידי)

בוגר סמינר הקיבוצים. בין תפקידיו: בתיאטרון הבימה: "יוליוס קיסר", "לב טוב", "כריש פטיש", "מראה מעל הגשר", "נשיקת אשת העכביש", "חבילות מאמריקה", "ללכת עד הסוף", "ביקור הגברת הזקנה", "אם הבית" (מיכה), "המאהב". בימוי וכתבה: "שפוי לא שפוי". טלוויזיה: "שמש", "הפיגמות", "כן או לא", "אהבה מעבר לפינה", "צימרים", "ניו יורק". בקולנוע: "אחד פלוס עשר".

שפי מציאנו (שוטר)

בוגר הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין 2013. בתיאטרון הבימה: "המאהב" (נעים). בת' המדיטק: "הכיתה המעופפת". בתיאטרון אורנה פורת: "טופלה טוטוריו".

דורון עמית (מלצר/שוטר/שליח פרחים)

בוגר ביה"ס לאמנויות הבמה בסמינר הקיבוצים, 2008. בעל תואר בבימוי והוראת תיאטרון. בתיאטרון הבימה: "אם יש גן עדן" (אושרי), "כי בנו בחרת" (אבישי), "החייל האמיץ שווייק" (חייל/חייל משתמט/חייל רסי). בתיאטרון חיפה: "פיטר פן". בתיאטרון צוותא: "בתולים". בתיאטרון הארצי לנוער: "מזריץ". בת.מדיטק: "מותק", "אוזו ומוזו מכפר קרוזו". בטלוויזיה: "יום האם", "פרופיל 64", "המכשפות משניקין", "אחת אפס אפס", "חטופים 2", "פלפלים צהובים", "דני הוליווד 2", "החיים זה לא הכל". בקולנוע: "נשות החלומות" (סרט גרמני), "המסע של האנה" (קופרודוקציה גרמנית ישראלית בתפקיד איתי עליו זכה בפרס השחקן בפסטיבל הקולנוע התורכי-גרמני בנירנברג ב-2012), "זיתון" (קופרודוקציה ישראלית אמריקאית), "תל אביב 2012", "הורה 79".

ינל קרצוצ'קי

רומי אנים

טשה בזרקוב

בתפקיד הילדה:

אגודת ידידי הבימה

אגודת ידידי הבימה תומכת בפרויקטים מיוחדים ושותפה בעשייה התרבותית והחברתית-קהלית של התיאטרון. אנו, באגודת הידידים של התיאטרון הלאומי, גאים להיות חלק מהווייה שאינה מפסיקה להתחדש, גם בגוף – המשכן המחודש של התיאטרון וגם בנפש – טיפוח ושכלול היצירה והשפה האמנותית. אגודת הידידים של תיאטרון הבימה, שמה לה למטרה לפתח את היצירה התיאטרונית ולאפשר לקהל צעיר, הן במרכז והן בפריפריה, ללמוד ולחוות, באופן בלתי אמצעי, את קסמה של אמנות התיאטרון. אגודת הידידים מכירה גם בחשיבות הדיאלוג עם מדינות שונות בעולם ועל כן מסייעת לתיאטרון, כחבר בארגון תיאטרונים אירופה המכובד, ה-UTE, בנסיעותיו לחו"ל ובחשיפת היצירה הישראלית בתיאטרונים רבים בעולם ופיתוח הדיאלוג עם יוצרים ואנשי תיאטרון ממדינות שונות.

יו"ר אגודת ידידי התיאטרון הלאומי הבימה: עו"ד, ציפי רובין

חברי הנהלה:

ארליך גל, הראל אורה, חיימוביץ רונת
לנדאו ליאורה, סביר רינת, רביד נאווה
רוזנברג ריקי – מזכרת כבוד, חפץ סיגלייה
מייסדת ונשיאת כבוד: גולדנברג אורה
מזכ"ל: כהן פולין

ידידים הבימה

אבידן בריר ברויה ודר' אברהם בריר	גבאי נרדה ועזרא	כהן פיני ופנינית	קורט אורי ועפרה
אדלר רונת וראובן	גוטסמן רותי ויואב	כרמל שוש	קוריצקי נירה
אהובי יגאל	גולדנברג אורה	לוי גיטה	קז נילי וישראל
אור מיכאלה ותיאודור	גור אלן	ליאון אמנון ומלכה	קפלן שרה
אחיטוב אורינבסקי ארה	גורביץ מוניק	ליביא דוד	קצין יהודית
אפרת צבי ודורה	גורביץ אריאלה וגרשון	לנדאו מרינה ואילן בן זאב	קן מיקה רחמי
ביאליסטוק, שי זר, איציק נחמיאס, מאור עידן	גור מיכה ושרה	לנדאו ליאורה ואלי	קריב נילי
מנהלת מחלקת ייצור אביזרים:	גור אתי ואהוד	לנדסברג ברונו	רב חן רפי
טלי זליגמן-שטוקהמר	גרינברג יפית ודר' בני ארד	לנדסברג דיתי ואלכס	רב-הון יעל
מחלקת אביזרים:	גרנות נעמי ויוסי	לנדסברג דיתי ואלכס	רבינוביץ רונת
מחלקת חשבונות ראשית:	אלאלוף שרה	לסט רותי וגבי	רבינוביץ רונת
מנהלת מדור שכתוב:	אלאלוף שרה	מאור גליה ויהושע	רבינוביץ רונת
מחלקת שיווק:	פאנינו: עירית אבידן, אווה אוסנה, ליאת אמיר, עיני וינשטיין-קרן, נדיה סמוגורון, קוסטי צ'באנה, לילך שם טוב	מטלון מוריאל וענת	רהב רני והילה
מנהלת מכירות הבימה:	מנהלת מתפרה: ילנה קלרין	מיתר עפרה ואלי אפשטיין	רובין ציפי ופנחס
עוזרת מחלקת כספים:	תפירה: ואדים ליון, לודמילה קוזלוב	מלמד אלדד ודליה	רובינשטיין מיכל ומאיר שמגר
מח' כספים:	מנהלת תפעול אבזרים ותלבושות:	נאמן אייב ודליה	רוזנברג ריקי
הנהלת חשבונות:	מינה בן לולו	נמרודי עופר ורית	רוטר גבריאל ואסתר
מנהלת חשבונות ראשית:	מחלקת תפעול אבזרים ותלבושות:	נחמדי עני ועוזי	רז אייל וריקי
מנהלת מדור שכתוב:	עופרה אדרי, נועה אתגר, אלה בקר, נועה בקר, אורית טרבלסי, אפרת כהן, הילה כהן, יוליה לוי, רונת מאק, ג'טה מילר, לירון מינקין, אביטל פלג, אברהם פפ, רחל צמח, מיכל רואף, לינה שניר	סביר רינת	ריס איטה
מחלקת שיווק:	אחראי ארכיון: רמי סמו	סגול טובה וסמי	רפפורט עירית
מנהלת מכירות הבימה:	ארכיון הבימה פתוח לקהל	פרופ' סוארי יצחק ועדיה	שגי' לזיקה עמי וטדי
עוזרת מחלקת שיווק:	א' 10:00-12:00	סטיבה אורה ואיתן	שווסטר דליה
מנהלת מחלקת חינוכית:	ב' 10:00-14:00	סמית רלי	שטרואס בן דרור רעיה
מנהלת מחלקת שיווק מגזר עסקי:	ג' 14:00-18:00	סלע יהודית	שלינגר שמואל
איתן אדר	טלפון: 03-5266720	סדן שמחה	שפיגלר רותי
שיווק פרויקטים ומכירה לקבוצות:	מייל: archive@habima.org.il	עזריאלט איה	שקד שושנה וישעיהו
סגיל סיד, עינת גלעד, שיר סיני, קרן פרנקל		פדרמן ליאורה ומיכאל	שקד חיה
מנהלת מחלקת שרות לקוחות-מנויים:		פישמן טובה ואליעזר	רות לבהר שרון
אילן וולשטיין		פלדמן איה וזאב	שרילי דניאלה ודני
מנהלות משמרת: שני לוי, יפעת פרג' חסן		פלדבראם מייק	שרף רותי ואהרון
קופאים: שירלי כהן, רונת פרידמן		ינאי שלמה ואהובה	תאומים מושיק ועירית
מחלקת הפקות:		יפז עליזה	תשובה יצחק וחיה
מנהלת מחלקת הפקות: רויטל שקורי		כהן אלי ואיילה	
מנהלי הצגות: מיכל אייזיק, אבי גל, כרמית חלק, אשית טרבלסי, דנה כץ-נעמן, חגית נמרודי, קארין סיגל, נועה ענתות, יעל פורת, דנה פלסר, דקלה פרבר, כנרת צור, דבורי ריס, עדו שנון			

מועצת הנאמנים של התיאטרון | יו"ר: אדריאן הרשקוביץ
פרופ' מירה זכאי, יוכי דביר, דוד סיני, עמירה דותן
דירקטוריון הבימה | יו"ר: נורית דאבוש | סגן יו"ר: יוחנן צנן
אסתי אפלבאום פולני, אמנון דיק, שאול משעל, בן עמי עינב, יוסי שחק, דורלי אלמגור
מנכ"ל: אודליה פרידמן | מנהל אמנותי: אילן רונן | סמנכ"ל: בני צרפתי

במאי בית וחבר הנהלה אמנותית: חנן שניר
מנהלת מחלקת אמנותית ומחלקת: רות טון-מנדלסון
מנהל פרויקטים מיוחדים: גדי בר עוז
דוברות ויחסי ציבור: ריאל שמיר בלאט
מנהלת פיתוח עסקי וגיוס משאבים: יונת וייס

שחקני התיאטרון:

אקי אבני, אורי אברהמי, אלינור אהרון, נירית אהרונ-שוויצר, עודד אהרליך, ג'סיקה און, טלי אורן, אלון אופיר, תמר אלינאי, דוחן אורן, אושרת אינגדשט, גורל אסכנדר, נצר אלון, אביב אלון, גילה אלמגור, אהרון אלמגור, עידן אלטרמן, עמית אפשטיין, ליאת אקסטר, נעמה ארמון, דפנה ארמוני, אורי בדר, עמוס בוארון, רותם בלוטניק, ריקי בליך, עירית בנדק, שמיל בן-ארי, טליה בן-מזי"א, שמחה ברבירו, שלומי ברטנוב, יעיד ברטל, שירידי גבאין, דוית גביש, מרים גבריאל, רינת גולדמן, שושנה גורן, גלית גיאת, לאה גלפשוט, אשט גספריאן, אילנית גרשון, תומר דהן, גבי אוהד-דוד, יבגניה דודינה, יואב דונט, נתן דטנר, רן דנקר, אורי הוכמן, רוברט הניג, דור הרר, אמנון וולף, גיא זור, ארץ, ניר ליחובסקי, אורן חבוס, ענת חידד, סיני חורית-פרצק, ענת טוביה, לירון יואלי, ריה ישראל, דני ישראליש, איציק כהן, יעקב כהן, שמואל כהן, שמעון כהן, שני כהן, מיכאל כורש, לילך כספי, אדם להב, מוטי לוגסי, קובי ליבנה, אמיר לוי, אילן ליבוביץ, רותי לנדאו, קובי מאור, תות מולאור, הראל מור, רוי מילר, רינת מוטטוב, מאיה מעוז, שפי מרציאנו, ערן חגי נויברג, אלון נוימן, לואי נופי, נעמה נחום, אורית נחמיאס, דוריס נמני, נתן נתנזון, דניאל סבג, שחף סגל, עמי סמולרצ'ק, גאסן עבאס, יוסף סוויד, מיכאל עינב, דורון עמית, רוברט פולק, רובי פורת-שובל, אסנת פישמן, מיקי פלג, הילה פלדמן, אלינור פלקסמן, נעמי פרומוביץ, פיני קדרון, אבי קושניר, יותם קושניר, דבורה קידר, רותם קינן, ליל קניג, טטיאנה קנליס-אוליי, רועי קקון, אלכס קרול, נתן רביץ, אור רב, עופר גרייר, איילת רובינסון, אורנה חוטב, שחר ר, דור רייז, דב רייז, פולי רשף, סנדרה שדה, יגאל שדה, נגה שחר, ניר שיבר, קארין שיפיר, אייל שכטר, הילה שלו, יובל שלומוביץ, תומר שרון, גלי תגר, יון תומרקין, יפה תוסיה-כהן

השחקנים הוותיקים:

יהודה אפרוני, ישראל בידרמן, שלמה בר שביט, רולף ברין, מרים זוהר, שמואל עצמון, פנינה פרח, דליה פרידלנד, אתל קובינסקה, אלכס פלג

להצגת "חיזור גורלי"

מנהלים טכניים: ניקי לוי, נועם ויסמן, מארק וובר/ יריב דהן | ביצוע תאורה: יוסי חייט/ליאור ליון
הפעלת פולו: יניב פרידמן | תפעול וידאו וסאונד: שי זר, דני זודקביץ, נתי גרינברג | תפעול אבזרים: מרינה גרשמן/ נעה גרמן | תפעול תלבושות: נעה בקר, רונת מק | תפעול פאות: אווה אוסנה/ עירית אבידן | עוזרת הפקה: אושי טרבלסי | אפקט סיר: ליעד גורדון
תודות: לתאיר ברקאי | על העזרה בטקסטים

REDLION
 JEWELLERY

LUXURY STYLE
LIONS COLLECTION

RolexShow
 DIAMONDS | JEWELLERY | WATCHES

 ROLEX
 ROLEX.COM
 TUDOR
 TUDOR.COM

ארז-אסיה יבואנים בלעדיים - שדרות שאול המלך 1 תל אביב 6473301, סל. 03-6857520 - ROLEX SHOW - אבן גבירול 36 ת"א, 03-9685222 - ROLEX SHOW - ירושלים אלרוב, שדרות ממילא 02-5663432
 ארז-אסיה יבואנים בלעדיים - שדרות שאול המלך 1 תל אביב 6473301, סל. 03-6857520 - ROLEX SHOW - אבן גבירול 36 ת"א, 03-9685222 - ROLEX SHOW - ירושלים אלרוב, שדרות ממילא 02-5663432
 ארז-אסיה יבואנים בלעדיים - שדרות שאול המלך 1 תל אביב 6473301, סל. 03-6857520 - ROLEX SHOW - אבן גבירול 36 ת"א, 03-9685222 - ROLEX SHOW - ירושלים אלרוב, שדרות ממילא 02-5663432

תכנית סוף שבוע קל

נהנים ממגוון בילויים לכל המשפחה

ההטבות ניתנות למימוש **בכל ימות השבוע**, כולל חגים וחופשים.
ניתן ליהנות ממספר הטבות במקביל.

1+1 מתנה

על ארוחות בוקר
ארוחות בוקר או קפה ומאפה ברשת
ובמקום בתי קפה מוספים

1+1 מתנה

על כ-90 הצגות ילדים
השיחים המשחקים - רינת בבאי • חיסרון מהירון
סבא טוביה • טיף וטף • סיפור הכנבל ועוד...

1+1 מתנה

על מגוון המופעים
סה קשור • ערנית רביץ וגידו טוב • כרי סחרוף
אלי ומריאט • ריטה • שירי מימון ושמעון בוסקילה ועוד...

1+1 מתנה

על כ-60 אטרקציות
לינה פארק • סופרלנד • עיר הנמלים • THE MAX
ימית ספארק המים • פארק שמיים • מיני ישראל ועוד...

עושים את זה קל

הזמין עכשיו: www.cal-weekend.co.il | 8811*

ההטבה מותנית בביצוע עסקות חדשות בסכום של 1,500 ₪ ומעלה בכל כרטיסי Cal שברשותך בחודש הקלנדרי בו מומשה/הוזמנה ההטבה. אי עמידה בתנאי זה תחייב בעלות ההטבה כ-40 יום לאחר מועד מימושה/הזמנתה. התכנים המצוינים במודעה אינם קבועים ועשויים להשתנות. תוקף התוכנית עד 7.8.14. פרטים מלאים בתקנון התוכנית באתר התמונות להמחשה בלבד. ט.ל.ח.